

den ene har afholdt op til 3.300 kr. i udgifter for at opnå indkomsten, medens den anden slet ikke har haft udgifter. Den lønmodtager, som har 3.300 kr. i faktiske udgifter, pålægges herved en merskat af dette udgiftsbeløb, en merskat, som inden for det proportionalt beskattede område formentlig kan nærme sig 1.000 kr. og for progressivt beskattede lønmodtagere vil være et endnu højere beløb.

Sammenhængen mellem de to nævnte standardfradrag og det i § 27 omhandlede skattefrie indtægtsbeløb op til 600 kr. i B-indkomst (f. eks. renteindtægt) vil betyde, at lovens skattemæssige diskriminering kan vedrøre beløb helt op til 3.900 kr.

Denne betydelige skatteforskelsbehandling diskriminerer ikke alene over for mange lønmodtagere, men også over for samtlige erhvervsdrivende skatteydere. Disse sidstnævnte får som hidtil alene fradrag for faktisk afholdte udgifter og skal beskattes fuldt ud af enhver B-indkomst.

Denne forskelsbehandling såvel mellem lønmodtagerne indbyrdes som over for de erhvervsdrivende finder fællesudvalget uholdbar, selv når henses til formålet med reglerne.

I denne forbindelse ønsker fællesudvalget også at fremhæve, at forslaget opererer med et lønbegreb, som er alt for forenklet i forhold til det praktiske liv. Det er allerede i dag meget vanskeligt at fastslå, i hvilket omfang modtagne diæter, tilskud, udgiftsgodtgørelser etc. skal indgå i den enkelte lønmodtagers indkomst som et skattepligtigt tillæg til lønnen. I forbindelse med skattemyndighedernes lige udvidede oplysningskrav bl. a. om lønmodtageres godtgørelse for udgifter har det vist sig yderst vanskeligt at afgrænse, hvilke udgiftsgodtgørelser — eller hvor stor en del af sådanne godtgørelser — der skal henregnes til lønmodtagerens aflønning, respektive er ham uvedkommende som virksomhedens udgift. Det er stadig ikke lykkedes at finde noget praktisk anvendeligt afgrænsningskriterium. Fællesudvalget finder, at det er en vigtig forudsætning for en kildeskats forsvarlige praktisering, at man i tide har gjort sig helt klart, hvorledes man skal afgrænse og beregne disse løntillæg med henblik på at tilbageholde skat af dem.

Det fremgår af forslaget, at det i § 25 omhandlede standardfradrag på 1800 kr. for gifte skatteydere og 1200 kr. for andre skattepligtige (i begge tilfælde kun ikke-erhvervsdrivende skatteydere) bl. a. skal omfatte udgifter til kapitalforsikring, til renteforsikringer, der ikke er led i en pensionsordning, samt til indskud på kapitalbindingskonti og etableringskonti. Standardfradraget skal endvidere rumme lønmodtagerens renteudgifter (bortset fra renteudgifter på fast ejendom); endvidere det i ligningslovens § 8 A omhandlede velgørenhedsfradrag for bidrag til anerkendte institutioner m. v. samt underskud fra tidligere år (dog at underskud på fast ejendom kan fradrages særskilt ved indkomstopgørelsen).

Fællesudvalget er enig med Assurandør-Societetet, der i en henvendelse til folketingsudvalget den 12. januar 1967 har kritiseret den foreslåede standardisering af forsikringsudgifterne og heri bl. a. har fremhævet, at den med forslaget følgende forringelse af de forsikredes skattemæssige stilling i første række rammer dem, hvis økonomiske forhold kun tillader etablering af en mere beskedne forsikringsdækning, hvorved lovforslaget i denne henseende får social slagside.

Bestemmelsen vil ikke alene alvorligt svække tilskyndelsen til at etablere privat forsikringsdækning, men må også befrygtes at tilskynde til ophævelse af allerede tegnede forsikringer, da der jo som regel kan opnås samme skattefradrag alligevel.

Hertil kommer, at der ikke ses nogen rimelighed i at føre lønmodtageres bidrag til selvpensioneringsordninger ind under standardfradraget, når lønmodtagernes eget bidrag til lignende pensionsordninger, tegnet som led i ansættelsesforhold, skal være fradragsberettigede uden begrænsning ved siden af standardfradraget.

Udgifterne til såvel kapitalforsikringer som renteforsikringsordninger er i de langt overvejende tilfælde ensartede beløb fra år til år for den enkelte skatteyder, således at det ikke kan volde nævneværdige vanskeligheder at forudkalkulere disse udgifters størrelse og lade dem indgå i det samlede fradragsbeløb, som arbejdsgiveren skal fradrage i lønindtægten, inden skatten